

Erland Kjellin växte upp på Renvägen i Lidingö Villastad under 1930-talet och hans barndomsminnen rör mest på norra Lidingö.

Här badade vi under mellankrigstiden

Från barmkamarfönstret hade jag utsikt över vatten. Rätt fram låg Kyrkvikens vattenspegel och mot nordost kunde man ana en flik av Grönstaviken. Kyrkviken var ej badbar vilket berodde på att den tjänade som recipient för villastadens kloaker. Avståndet till badbart vatten var alltså relativt långt, men jag växte upp i en privilegierad familj med en biltokig far som hade bil från det tidiga 20-talet. Bilen utnyttjades naturligtvis för badresor på söndagarna.

Till att börja med badade vi vid Långnäs vid Hustagafjärden, men när överstelöjtnant Janse på Elfviks gård gjorde i ordning en skogsväg från Elfviksvägen ner till Askrikestranden började vi åka dit. Det som idag, tack vare Janses storartade donation från 1934, är Fågelöudde, var vid den tiden en vassvik med en strimma sand mellan strandstenarna. Men den mjukt rundade klipphällen i ändan på den trädfria delen av stranden var lika slät och fin i början på 30-talet som den är idag.

Fågelöudde på 1940-talet. Fotograf okänd

En annan omtyckt badstrand var Jungfruviken – en liten vik vid Askrikefjärden en bit bort från Trolldalen. Dit kunde familjen gå genom skogen från Bo gård. Fram till min 10-årsålder badade vi mest familjevis men därefter var vi barn och våra kamrater i kvarteret betrodda att under ledning av min äldsta bror Alf gå och bada på egen hand. Då hade vi också hittat en snabbare väg till Jungfruviken, som gick över Bo gården fram till Grönsta gamla prästgård där vi klättrade över bergstupen på ett sätt som våra föräldrar bedömde som livsfarligt, men som vi bedömde tidssparande och praktiskt.

Simkunskaperna var det väl lite si och så med, varför föräldrarna beslöt att vi skulle gå i simskola – antagligen för att de själva skulle känna sig lite tryggare. Detta ledde till att jag och min närmast äldre bror Staffan fick traska till badhuset vid Grönsta, där vi anmälades för simlärare Lennart Olsson. Badhuset i Grönsta låg nedanför den branta klippan där Askrike Segelsällskap nu har sina bryggor. Det var en hisklig träbyggnad i två våningar med två simbassänger – en grundare

och en djupare. Efter gångarna på bassängernas norrsida fanns det omklädningshytter och en vindlande trappa ledde upp till övervåningens solterrass.

Badhuset i Grönstaviken, som fanns kvar in på 1930-talet. Fotograf okänd

Simlärare Olsson, som var mycket populär, lärde snart upp oss, men visst var det surt att börja bland alla småglin med torrsim och simning med simdyna när man själv tyckte att det tidigare applicerade hundsimmet var alldeles tillräckligt. Undervisningen gick snabbt framåt och det blev dags att pröva de nya kunskaperna i den djupa bassängen. Sedan kom den jublande frihetskänslan när magister Olsson gav oss klartecken att simma och dyka på utsidan av badhuset utan speciell tillsyn. Mitt intresse för simning var grundlagt och det höll i sig i många år framåt. Det var lite långt att traska till Grönsta, men trötthet visste man inte vad det var på den tiden och livets högsta lycka var att spara till 5 öre för att kunna köpa en lakritsrem av tanten i biljettluckan.

Ur Lidingöboken 2002, "Lidingö under brytningsåren 1935–1945". Bilderna har lagts till av redaktionen för "Lidingö berättar" och är hämtade från Hembygdsföreningen bildbank.